

Miért a reménység napja az Utolsó Ítélet?

Áldás, békesség! Erős vár a mi Istenünk! Dicsértessék a Jézus Krisztus! Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk a Máté szerinti evangélium 24. fejezetének a 15.-től a 31. verseiben a következőképpen: Amikor tehát meglátjátok, hogy „a pusztító utálatosság” ott áll a szent helyen – erről beszélt Dániel próféta, aki olvassa, értse meg! –, akkor azok, akik Júdeában lesznek, meneküljenek a hegyekbe, aki a ház tetején lesz, ne szálljon le, hogy kihozzon valamit, és aki a mezőn lesz, ne térjen vissza, hogy elhozza felsőruháját. Jaj a terhes és a szoptató anyáknak azokban a napokban! Imádkozzatok, hogy ne kelljen sem télen, sem szombaton menekülnötök. Mert olyan nagy nyomorúság lesz akkor, amilyen nem volt a világ kezdete óta mostanáig, és nem is lesz soha. Ha nem rövidítették meg azok a napok, nem menekülne meg egyetlen halandó sem, de a választottakért megrövidítették azok a napok. Akkor, ha valaki ezt mondja nektek: Íme, itt a Krisztus vagy amott – ne higgyétek el! Mert hamis krisztusok és hamis próféták támadnak majd, nagy jeleket és csodákat tesznek, hogy így megtévesszék, ha lehet, a választottakat is. Íme, előre megmondtam nektek. Ha tehát azt mondják nektek: Íme, a pusztában van – ne menjetek ki! Íme, a belső szobákban van – ne higgyétek el! Mert ahogyan a villámlás keletről támad, és ellátszik nyugatig, úgy lesz az Emberfiának az eljövetele is. Ahol a tetem, oda gyűlnek a saskeselyűk. Közvetlenül ama napok nyomorúsága után pedig a nap elsötétedik, a hold nem fénylik, a csillagok lehullanak az égről, és az eget tartóoszlopai megrendülnek. És akkor feltűnik az Emberfiának jele az égen, akkor jajgat a föld minden nemzetsége, és meglátják az Emberfiát eljönni az ég felhőin nagy hatalommal és dicsőséggel. És ő elküldi angyalait nagy harsonaszóval, és összegyűjtik az ő választottait a négy égtáj felől, az ég egyik sarkától a másik sarkáig.”

Drága mennyei királyunk! Hálásak vagyunk neked, mert te megadod nekünk a végtelen boldogságnak és nyugalomnak a tudását, hiszen abban a hitben élhetjük le egész életünket, hogy csakis Te fogod végig járni velünk földi életünk utolsó pillanatát, hogy aztán örök boldogságban éljünk. Imádkozunk azért, hogy végtelen szeretetedre legyen befogadó e világ minél több embere. Ámen.

Utcasarkon
várok rám,
félórája
is van tán.

Ám értelmem
fölragyog:
Nem jövök, mert
itt vagyok.

Kedves Barátaim! Engedjétek meg, hogy megosszam veletek, milyen gondolatok forognak mostanában a fejemben, mert ezek (véleményem szerint) erősen összefüggenek a mai Istentiszteletünk tematikájával, igéjével.

A magyarszéki fizikai és szellemi utazásunk legnagyobb üzenete számomra az volt, hogy Isten megváltotta a világot. A megkeresztelkedésem óta eltelt már 20 év, de erre a felismerésre nekem még csak most sikerült feleszmélnem. Isten megváltott... Téged is, meg téged is, meg téged is... Azóta eltelt már több, mint 2 hónap, de az üzenet változatlan. Eleinte, a valóságba visszatérve nagyon nagy félelem szállt meg. 5 napig olyan boldog voltam, mint még soha semmikor az életemben. De hiszen az csak a "peremlét" volt – a való világban nem lehet ilyen boldogan élni. Mi értelme van így az életemnek, ha ennél tudom, hogy lehetne sokkal több, jobb... **BOLDOGABB**. A szokásos hétfői Margit-sziget kör lefutása után Árpád barátomnak 1 órán keresztül taglaltam, hogy nem bírom tovább, jó lenne kiiratkozni az egyetemről, itt hagyni a csúnya mindennapokat, és elmenni apácának. Persze ezt én sem gondoltam komolyan, de nem csak azért, mert fiú vagyok, hanem azért is, mert Magyarország szemüvegét a mindennapokban felvéve **teljesen** átértékelődött az életem. Istenkapcsolatunk ugyanis – *hasonlóképp, mint minden más földi kapcsolatunk* – 2 személyen múlik. Megvan a lehetőség a földön minden ember között, hogy együtt fejlődjenek, alkossanak valami jót, valamilyen szinten kötődjenek egymáshoz. Minden emberi kapcsolat, legyen az családon belüli, pl. apa-fia, unokatestvérek közötti, névrokoni, baráti, vagy akár egy szerelmi kapcsolat, azon múlik, hogy 2 ember mennyire szeretne együtt lenni a világnak a tér vagy idő dimenzióiban. Csakhogy ellentétben az evilági kapcsolatokkal, az Isten-kapcsolatnak az a fő különlegessége, hogy az egyik fél folyamatosan, töretlenül, a **VÉGTELENSÉGIG** akarja ezt a kapcsolatot. A Hiszekegyben is elmondtuk ma is, hogy Isten, (Jézus) alászállt a poklokra. Hiszen ő a végtelenségig szeret minket. Csak el kell ezt fogadnunk.

Kedves testvéreim, nem is állhattam volna messzebb az igazságtól, amikor arra a gondolatra jutottam, hogy nem lehet a saját életünkben olyan közel lenni a Istenhez, mint Magyarországon, vagy kinek milyen őselménye van/volt a Megváltóval. Nagyjából a gimnázium elejétől azzal a problémával küzdöttem, hogy ahány **személyes kapcsolat**om volt, annyi **személyiség**em is volt jelen azokban a **kapcsolatokban**. Sokat színjártam kisgyerekként, nagyon jól le tudtam venni a különböző emberek/csoportok/társadalmak/kultúrák viselkedési mintáit, és ezeket vissza játszva nagyon jól be is tudtam illeszkedni ezekbe a szituációkba.

A feszültség azonban egyre nőtt. Fogalmam sem volt róla, hogy valójában ki vagyok, pusztán kapcsolódni akartam több és több emberrel. Úgy igazán az okot sem értettem. – Mások sem... Nagyon rossz volt, de csak ezt tudtam csinálni. Ez a gondolkodás ezen a nyáron változott meg bennem. Hiszen Isten mindig, mindenhol pontosan ugyanúgy keres engem, hív magához, mint Magyarországon. Csak ott nem volt máshoz fordulni lehetőségem, nem zavarta meg senki a kapcsolatunkat. Nem ZAVARTAM ÉN meg a kapcsolatunkat. Aztán meg: ugyanúgy viselkedtem itthon, mint előtte – mert hát hogyan máshogyan is lehet viselkedni... Ezt szoktam meg... Ezzel a barátommal így, azzal pedig úgy. Ahogyan azt szokás. Kétségbe is estem, hogy ez így nagyon nem fog működni. – De ne is működjön!!

Aztán: leesett a tantusz. ITT IS lehetek pontosan ugyanaz az ember, mint ott, Magyarorszákon voltam. Itt is lehet IGEN-t mondani Isten hívására. Ez CSAK rajtam áll.

SŐT! Azt gondolom, hogy itt sokkal jobban lehet kapcsolódni Istennel, mint a peremlétben. Ott ugyanis jóval nehezebb találkozni a szerintem egyik legszebb Isten élménnyel, amikor sikerül valami szépet adnunk embertársunknak. Az a "JÓ" hírem van, hogy mai világunkban igazán nagy az Isten szomjúság. Nehéz megtalálni az Alkotót ebben az emberek által átformált, leamortizált világban. DE: megvan a lehetőségünk rá, hogy mi tegyünk valami jót. És ez nagyon jó lesz. Mert nem mi tesszük, hanem Isten teszi – általunk. És ez nagyon kell.

Itt jön képbe a mai ige, mely azt mondta nekünk, hogy: Akkor, ha valaki ezt mondja nektek: Íme, itt a Krisztus vagy amott – ne higgyétek el! Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak majd, nagy jeleket és csodákat tesznek, hogy így megtévesszék, ha lehet, a választottakat is. Íme, előre megmondtam nektek.

Honnan tudjuk, hogy kinél van az igazság? Adott helyzetben mit tegyek, mi a jó? Ha átéljük, hogy maga a Krisztus az igazság, akkor a Szentlélektől megkaphatjuk a választ az élethelyzeteinkben. Milyen nagy szükségünk van erre, az AI-nak a korában. Milyen szerencse, hogy az útmutatót megkaptuk hozzá már 2 db ezer éve. Szerintem az AI még nincs 2 db ezer éves....

Engedjétek meg, hogy megosszak veletek egy történetet, ami 2 db évvel ezelőtt történt velem. Talán nem ennyire tudatosan, mint most, de már akkor is a Szentlelket kérdezve próbáltam élni az életemet. Gimnáziumból nagyon szép élményként maradt meg bennem mindegyik ifi tábor. Azoknak, akik nem egy gimnáziumba jártak velem, elmesélem, hogy az iskolának volt egy református ifi klubja, melynek keretében minden pénteken este összegyűltünk és együtt beszélgettünk hitünkről, életünkről, a világról. Nagyon diverz volt a közösség, de az összekötő kapocs erősebb volt minden másnál. És erősebb is. Egyik nyáron, az ifi táborban kaptunk egy gumi karkötőt, melyre a következő szöveg volt ráírva: "Mit tenne Jézus?" Az egyetemre kerülve, kikecmeregve abból a burokból, amiben a gimnáziumban éltem, nagyon hiányoltam valamit. Ezért elvittem a Jézus-karkötőt magammal a laborba, hogy magamnál tudjam az ifi táborok, a péntek esti imák és a korábbi életem élményeit. Természetesen munka közben nem volt rajtam a karkötő, mert gumikesztyűben dolgozunk általában az Intézetben. Le is tettem tehát egy asztalra a számomra a múltamat jelképező gumidarabot. Egy kis idő elteltével megjelent egy munkatársam, meglátta Jézus nevét a gumidarabon, és azzal a lendülettel, egy határozott mozdulattal, (*prezentálom*) a másodperc töredéke alatt kipöccintette a laborból. Ennek a történetnek számomra a tanulsága a következő: Nekem ez a gumidarab az igazi, a fontosabb világomat jelentette, amit munkatársam gyönyörű szimbolikával pöccintett ki a helyiségből, ezzel kifejezve azt, hogy erre ott neki egyáltalán nincs szüksége. DE: a Szentlélek munkája nem korlátozható. Könnyen lehet, hogy a munkatársam életében még vissza fog csengeni ez a történet. Valami elkezd hiányozni neki. Akkor még nem tudja, hogy ez a Jézus-karkötő. De fokozatosan rájön. Én imádkozom ezért. Tegyétek ti is ezt.

Az igeszakaszunk is figyelmeztet minket: Tudasd velem, Uram, életem végét, hogy tudjam, milyen mulandó vagyok! Ímé arasznyivá tetted napjaimat, és életem ideje, mint a semmi. Ugyan mit várhatok én még, Uram? De Urunk megadja nekünk a reménységet – még az Utolsó Ítélet napján is. Mondjuk együtt a zsolnárossal: **Egyedül beléd vetem reménységem.**

Ámen.